

Hüseyündən Nə Xəbər Var?

Tibilisi – 2014

Hazırlayan : Dilman ŞAHMƏRDANLI

Korrektör: Turac SƏFƏRLİ

Bədii və texniki tərtibat: İsmayıllı SÜLEYMANLI

Üz qabığı: Naib ALLAHVERDİYEV

İmam Hüseyin

1

Hüseynin dünyaya gəlməsindən yeddi gün keçmişdi. Əsma anamız onu yenidən Peyğəmbərin yanına apardı. Baba nəvəsi üçün qurban kəsdi, başını qırxdı və tükləri ağırlığında gümüş sədəqə verdi.

Əsma gördü ki, sevimli Peyğəmbərimiz ağlayır. Daha dözmədi: "Nə üçün ağlayırsan? Dünyaya gələn gün də ağladın". – dedi.

Baba cavab verdi: "Nəvəm üçün ağlayıram. Bir gün Bəni-Üməyyədən olan sitəmkarlar onu öldürəcəklər".

2

Onu çox sevirdi. Özünü Hüseyndən, Hüseyni də özündən sayırdı. Bir gün minbərə çıxıb camaata söhbət edərkən birdən söhbəti yarıda saxlayaraq minbərdən aşağı endi və məscidin ortasına tələsdi. Hamı maraqla baxırdı. Onun sözünü saxlamığına və minbərdən tələsə-tələsə aşağıya enməsinə nə səbəb olub? O, yerə yixilmiş kiçik Hüseyni durquzdu, qucağına aldı və öpdü; camaatın təəcüblü baxışlarına isə belə cavab verdi: “Bunu mənə Allah əmr etdi”.

3

Qoca bir kişi dəstəmaz alırdı. İki uşağıın səsini eşitdi:

- Mənim dəstəmazım səninkindən düzgündür!
- Yox, mənimki düzdür, sən səhv aldın!

Beləcə, söz güləşdirirdilər. Fikir vermədi. Onun yanına gəldilər və: “Dəstəmaz alaq, gör hansımızınkı düzdür.” – dedilər. Kişi baxdı, gördü ki, hər ikisi dəstəmazı düzgün aldılar. Güldü və: “Hər ikinizinkinə söz ola bilməz, mənimki səhv idi. Bu yaşda dəstəmazı yaxşı almırıam”.

Həsən və Hüseynin planı baş tutmuşdu...

4

Əli ilə işarə edərək soruşdu:

- Ortada oturan kimdir?
- Əlinin oğlu Hüseyndir. – deyə cavab verdilər.

Əlinə “savab” qazanmaq üçün yaxşıca fürsət düşmüdü. Şamda uzun illər Əhli-beyti lənətləmək savab sayılırdı. İrəli yeridi və Hüseynin qarşısında dayanaraq ona və atasına ağızına gələni dedi: “Siz münafiqsiniz, siz dini məhv etdiniz!” – kimi sözlər söylədi.

- Şamlısanmı? – Hüseyn sakitcə soruşdu.
- Bəli. – dedi.
- Bilirəm. – dedi. – onlar belədir. Yəqin ki, burada qalmağa yerin yoxdur. Gedək bizə, qonağım ol, yemək ye, dincəl.

Yerində donub qalmışdı. Belə bir rəftarla qarşılaşacağını əsla ağılna gətirməzdı. Şamlıların fitnəsinə uymuş bu kişi sonralar demişdi ki, onda az qalırdım, utandığımdan yerə girim.

5

Ondan-bundan pul istəyənlərə deyirdi: “Çox sıxıntıya düşməsəniz, borclu olmasanız, ya da boyunuzda qanbahası olmasa, başqalarına əl açmayın”.

İmkanlılara da deyirdi ki, sizdən pul istəyənlərə hökmən kömək edin. Onlar sizdən kömək istəməklə öz heysiyyətlərini itirirlər, siz də onları əliboş qaytarmaqla öz heysiyyətinizi itirməyin.

6

Deyirdilər:

– Ey Allah Rəsulunun oğlu! Nə üçün Allahdan bu qədər qorxursan?

Buyurardı:

– Qiyamət günü yalnız dünyada Allahdan qorxanlar amanda qalacaqlar.

Dəstəməz alanda rəngi qaçar, bədəni əsməyə başlardı.

7

Yanına gedib dedim:

– Bir nəfərə zamin olmuşam. İndi boynumda bir nəfərin qanpulu miqdarında borc var. Verməyə də pulum yoxdur. Mənə kömək edin.

– Sənə üç sualım olacaq. – dedi. – Birinə cavab versən, borcunun üçdə birini, ikisinə cavab versən, üçdə ikisini, üçünə də cavab versən, həmisiyi ödəyəcəyəm. De görək, ən üstün əməl hansıdır?

– Allaha iman.

– İnsanın yaraşığı nədir?

– Səbirlə birlikdə olan elm.

– Olmasa?

– Onda comərdliklə birgə olan sərvət.

– O da olmasa?

– Səbirlə birlikdə olan fəqirlik.

– O da olmasa, onda necə?

Bir az dayanıb dedim:

– Onda yaxşı olar ki, göydən bir ildirim düşüb onu yandırsın.

Güldü və bir kisə pul verdi, bir dənə də üzük bağışladı. Sözləri hələ də qulaqlarında səslənir:

“Babam deyirdi ki, hər kəsə bəxşisi dərrakəsi qədər verin”.

8

Mədinəyə ilk dəfə gəldiyimdə qərib və fəqir idim. Birindən soruştum ki, bu şəhərin ən səxavətli adamı kimdir? Dedilər ki, Əlinin oğlu Hüseyn.

Axtarış onu məsciddə tapdım. Namaz qılırdı. Qarşısında dayanıb bədahətən onun səxavəti ilə bağlı şeir deməyə başladım.

O, namazdan sonra evinə doğru gedərkən arxasınca getməyə başladım. Gəlib qapısının ağızında dayandım. Bir az keçmiş əlini qapının yuxarılarından uzatdı və əbasının içində dörd min dinar pul verdi. Bir neçə beyt şeir də oxudu. Sanki, bununla öz xəcalətini ifadə edirdi. Ağladım. Soruşdu ki, niyə ağlayırsan? Olmaya, azdır? Dedim ki, xeyr, ağlamağım ona görə deyil. Ağlayıram ki, bu əllər bu qədər bəxşishi ilə necə torpaq altına gedəcək?

9

Gündəlik yeməyimiz, əgər tapsaq, bir tikə quru çörək idi. O gün də həmişəki kimi idi. Yanımızdan keçirdi. Süfrəyə dəvət etməyə utandıq. Amma dedik ki, nə olar-olar. Çağırıldıq, dəvət etdik. Gülüm-sədi və atından yerə endi, bizimlə əyləşdi. O gün Hüseyn bir tikə çörəyə qonağımız idi.

10

Pis iş tutmuşdu. Özü də bilirdi ki, tənbeh olunmağa layiqdir. Gözü şallağa sataşanda rəngi qaçdırı və sahibinin Qurani çox sevdiyini bildiyinə görə onun könlünü Quranla yumşaltmağa çalışdı. De-di:

- “Qeyzlərini yatırırlar”.
- Hüseyn əlini qaldırdı:
- Əl saxlayın, buraxın onu.
- “İnsanları bağışlayarlar”.
- Günahını bağışladım.
- “Allah ehsan edənləri sevir”.
- Səni azad edir və həmişə aldiğin məvacibin də iki bərabərini verirəm.

Heç kimin Əlinin adını çəkməyə ixtiyarı çatmır-
di. Onun adını yalnız lənətləmək və təhqir etmək
qəsdilə çəkmək olardı. Müaviyənin əmri belə idi.
Amma Hüseyн atasının adını unudulmağa qoyma-
malı idi. Buna görə də oğlanlarının adını “Əli” qo-
du: Əliəkbər (Ələkbər-böyük Əli), Əliausət (Əlöv-
sət-ortancı Əli) və Əliəsgər (Ələsgər-kiçik Əli).

12

Dedi ki, bir vəzifəni yerinə yetirin, qalan şeylər düzələcək: Yaxşılığa əmr edib, pislikdən çəkindirin. Yadlarına saldı ki, Quran yəhudi alimlərini zülm və fəsad qarşısında dözdüklərinə görə qına-yıb. Amma Hüseynin sözləri Bəni-Üməyyənin (qızıl-gümüş) kisələrinin kar etdiyi qulaqlara çatmadı...

13

Bir səhər Mərvan onu küçədə gördü:

– Bir nəsihətim var. Yezidi qəbul etsən, dünyan üçün də, elə axırətin üçün də yaxşıdır.

Hüseyn dedi:

– Biz Allah üçünük və Ona doğru qayıdacağıq.
Sən deyən kimi olsa, İslamın fatihəsi oxunar. Bu hiylə xəlifəsi ilə məgər İslamdan bir şey qalacaq?!

Babasının qəbrinin yanında əyləşdi. Sağollaşmağa gəlmışdi. Babasına bəzi sözlər dedi, dedi və qəfil yuxuya daldı. Babası yuxusuna gəldi, onu qucaqladı və alnından öpdü. Ona dedi: “Əzizim Hüseyin! Ayağa qalx, əhdinə vəfa etmək vaxtıdır. Məbudun səni qurbangahda görmək istəyir”.

Peyğəmbər yadigarı olan yer üzünün ən yaxşı insanları böyüküb boy-a-başa çatdıqları doğma və əziz şəhəri tərk etdilər. Bu şəhər İslam ümməti içində Peyğəmbərə ən yaxın olan şəxsin yolgöstərmələrindən və İslam təlimlərindən nə qədər bəhrələnmişdi...

Səslərin sinələrdə həbs olunduğu zülm hökumətində o hamidan qabaq danışmalı, Allah tərəfindən boynunda olan ümmətə rəhbərlik vəzifəsini həyata keçirməli idi. Əgər o sussa idi, haqqın səsi birdəfəlik susacaqdı... Buna görə də ümməti sarmış fəsadların qarşısını almaq üçün yola çıxdı...

Üzü Məkkəyə yola düşdü. Nə qədər tanış yoldaşları, nə əziz torpaqdı...! Bu müqəddəs torpaqlar Hüseyni, Hüseyn də onu tanıyordu. Bu yolu dəfələrlə qət edərək Allahın evini ziyarət etməyə getmişdi. Ancaq indiki gediş tamamilə ayrı bir gediş idi. Bu gediş sonu bəlli olmayan bir gediş idi...

Yol boyu onu tanıyan insanlar və tayfalarla karşılaşmışlıqca onlara küfrü aşkar olan zülm xəlifəsinin ümmətdən özünə itaət istədiyini, boyun qaçırınları ölümlə təhdid etdiyini açıqlayırdı. Deyirdi ki, küfr xəlifəsi İslamın axırına çıxacaq. Deyirdi ki, o, babasının dinini islah etmək, qurumaqda olan, torpağı maarif susuzluğundan və xurafat azarından çatışat olmuş İslam ağacını suvarmaq vəzifəsini daşıyır. Bu, babasının əmridir.

O da hamı kimi həcc ayinini yerinə yetirirdi. Ancaq öz çıxışlarından da qalmırıldı. İslam məmləkətlərindən axışib həccə gələnlərə İslam ümmətinin səmasını sarmaqda olan qara tufandan söz açırdı, onları öz vəzifələri ilə tanış edirdi. Onlara Əhli-beytin qəribliyə düşməsindən, tək qalmasından danışındı.

Ərəfə günü o da müsəlmanlarla birgə Ərəfə çölündə məskən saldı. Kaş, müsəlmanlar bu çöldə necə böyük insanın olduğunun fərqinə varayıdlar...!

O gün uzun bir dua etdi. Özü də ayaq üstdə dayanaraq. Özü də gözlərindən sel çağlaya-çağlaya, arxasında insanlar ağlaya-ağlaya. Onda bütün səma ona baxırdı. Ancaq o təkcə Ona görə yaşadığı Allahı görürdü. Ürəyindən gələn ən səmimi diləklərini dilə gətirirdi. Bu gün də onun “Ərəfə duası” dualar içində par-par parlayır, ağılları heyran qoyur, ürəkləri titrədir, gözlərdən yaş axıdır...

18

Həcc əməllərini yarımcıq saxladı və şəhərdən çıxdı. Yezidin göndərdiyi adamlarla müqəddəs torpaqda savaşmaq, Allah evində qan axmasına səbəb olmaq istəmirdi.

Ömrünə vəfəsizlik möhürü vurulmuş Kufədən məktub ardınca məktub gəlirdi. Onu Kufəyə çağırıldalar, arxa-dayaq olacaqlarını deyirdilər. Deyirdilər ki, gəl, bizə rəhbər ol...

Yer üzündə Allaha ən yaxın insanlardan ibarət karvan üzü Kufəyə tərəf yola çıxdı...

Kerbəlada dayandı. Übeydullah hər gün ora qosun dalınca qosun göndərirdi. Bütün qosunların böyüyü Sə`d oğlu Ömər idi... Onda ki, həzrət Əli minbərdə: "Məni itirməmiş məndən nə istəyirsiniz soruşun." – deyirdi, Ömərin atası Sə`d: "Mənim başımda nə qədər tük var?" – deyə axmaq sual vermişdi. Əli ona demişdi: "Sənə ayrı şey deyəcəyəm. Sənin evində bir oğlun var. O mənim oğlum Hüseyni öldürəcək".

Sə`din oğlu Ömər, Hüseynlə müzakirə etməyə gəlmışdı. Hüseyn ona demişdi: "Mənimlə nə üçün döyüşdүүнү bilirəm. Bunların hamısı sənin Rey mülkünə yiylənməyin üçündür. Məni öldürsən də, Reyin buğdasını dadmayacaqsan." O da gülmuş və demişdi:

– Əşşि, buğda olmaz, arpa olsun! Ona da razıyam.

O, heç vaxt Rey torpağının üzünü görmədi...

Üzü Aşura gününə olan gecə... Gün doğarkən Aşura olacaqdı. Bir neçə nəfər Hüseyn ordusunda Hüseynin tərəfindən ucadan səslənirdi: "Kimin borcu varsa, boynunda haqq varsa, qalmağa və sabah bizimlə birgə şəhid olmağa haqqı yoxdur. Qayıtsın."

Hüseyn heç kimi məcburən döyüşə gətirməmişdi. O, bədənlərə yox, ürəklərə hakimlik edirdi.

Bu gecə çadırlarda hamı oyaq idi. Hüseyn ibadət üçün düşməndən bir gecəlik möhlət istəmişdi. Bu gecə hər yerdən zümzümə, ibadət, Quran qiraətinin səsləri eşidilirdi. Bu gecə həm gözlər, həm də könüllər oyaq idi. Canlı şəhidlər özlərini səhərki görüşə hazırlayırırdı. Allahla, Onun sevimli Elçisi ilə, ümmətin öndə gedənləri ilə, onlardan qabaq gedənləri ilə...

Bu gecə Kərbəla səmasında ulduz yağışı vardi...

Dünən gecə olduğu kimi, yenə də onlarla da-
nışdı. Yadlarına saldı ki, onu özləri çağırıblar. Xa-
tırlatdı ki, o, kimdir, kimin oğludur, kimin nəvəsi-
dir. Xatırlatdı ki, o, Quranda itaət və sevgisi vacib
edilən Əhli-beyt üzvüdür. Amma xeyiri yox idi.
Qulaqlar kar, gözlər kor, qəlblər qıflı idi.

Döyüşü başlatdilar – bərabər olmayan bir dö-
yüşü. Bir tərəfdə 30000 nəfər, digər tərəfdə isə
150 nəfər.

23

Dəvəyə minib hərəkət etdi. Bir az getmişdi ki, dayandı və geri qayıdırəbabasının geyimini geyindi, onun əmmaməsini də başına qoydu və təzədən getdi. Bəlkə, bunu görüb özlərinə gələydlər. Onun başqa məqsədi vardı. Onsuz da qarşı tərəfdən bir neçə nəfər ona tərəf keçsə də, yenə öldürüləcəkdi. İstəyirdi ki, aldadaraq Allah Rəsulunun övladının üstünə gətirdikləri şəxsləri yuxudan aylıtsın. Bilirdi ki, imam öldürən heç bir kəs axırət günü xoşbəxtlik üzü görməyəcək. Buna görə də dəfələrlə danışır, onlara öz kimliyini xatırladırı. İnsan nə qədər ağır yatarmış, insan nə qədər qəflətə dalarmış, nə qədər nəfsinə uyarmış və nə qədər şeytana kölə olarmış...!

24

Köhnə bir libası cırıq-cırıq edib paltarının altından geyindi. Bilirdi ki, libaslarını qarət edəcəklər, hətta üzüyünü çıxarmaq üçün barmağını kəsəcəklər...

O köhnə libası aparan admanın əllərindən hər qış olanda çirk və qan gəlirdi, yay olanda isə əli taxta kimi quruyurdu.

Hüseyn vuruşurdu. Tənha döyüşürdü. Amma onunla bacara bilmirdilər. Xeymələrə hücuma keçdilər. Fəryad çəkdi: “Ey Əbu Süfyan ardıcılın! Dininiz yoxdurşa, heç olmasa azad olun! Siz mənimlə döyüşürsünüz, arvad-uşaqla nə işiniz var?!”

Şimr dedi: “Ey Fatimənin oğlu, düz deyirsən”. Göstəriş verdi ki, qoşun geri qayıtsın.

Əvvəlcə Hüseynlə təkbətək döyüşürdülər, amma gördülər ki, alınmir, bacarmırlar, irəli çıxan öldürülür. Ömər qışqırdı: “Bu, ərəbləri öldürən kişinin oğlundur. Onun damarlarında Əli qanı axır. Döyüşə bir-bir çıxmayın!” Bundan sonra birlikdə hücuma keçməyə başladılar. Ona doğru nizə, qılinc, ox və daş yağırdı...

Yazıblar ki, susuzluq onunla göy arasında pərdə salmışdı. Yəni susuzluqdan göyü görə bilmirdi. Qan da bədənindən axıb gedirdi. Amma kimsədən su istəmirdi: “Zillət bizə yaddır!!”

Aşura... Kərbəla... Döyüş bir oxla başlandı və bir oxla sona çatdı. Birinci oxu Səd oğlu Ömər atdı: "Qoşun! Übeydullahın yanında şahid olun ki, ilk oxu mən atdım!"

Axırıncı oxu da onda atdlar, gördülər ki, Hüseynlə döyüşmək olmur. Ona doğru zəhərli bir ox atdlar, gəlib qəlbiniə sancıldı...

Çiyinlərində köhnə bir yaranın yeri hələ də qalırdı. Oğlundan onun nə olduğunu soruşdular. Dedi ki, atamın çiynində fəqirlərə apardığı kisələrin açlığı yaraların yeridir.

30

Cəbrayıl yenə də insan surətində yerə enmişdi. Həsən və Hüseyn ondan hədiyyə istəmişdilər. Onlara meyvə vermişdi. Biri alma, biri heyva, o biri də nar idi. Nə qədər yeyirdilərsə, qurtarmaq bilmirdi. Fatimə dünyadan getdikdə nar qurtardı, Əli şəhid olanda heyva qurtardı, İmam Həsən şəhid olandan sonra alma Hüseyndə qalmışdı. Aşura günü susuzlayanda onu iyələyərdi. Aşuradan sonra heç kim o almanı görmədi. Amma bəziləri onun ətrini hələ də qəbrinin yanında hiss edirlər...

Şəhər matəmə batmışdı. Kufəlilər yas saxlayırdılar. Quraqlıqdan qorxurdular. Əlinin yanına getdilər ki, bir şey fikirləssin. Əli, oğlu Hüseyni gətirdi, o, dua etdi, camaat amin dedi, yaşış yağdı...

Şəhər sevincə batmışdı. Kufəlilər sevinirdilər. İgidlər “din düşmənləri”ni məğlub etmişdilər. İndi onların kəsilmiş başları və əsir alınmış arvad-uşaqları şəhərə gətirilirdi. Hami tamaşaya çıxmışdı.

“Düşmənlər”i gətirdilər. İlahi, onların başçısının nizəyə sancılmış başı necə də tanış gəlirdi. Bu, Hüseynin başı idi – Əlinin və Fatimənin oğlunun.

Hoorat Abbas

Elə bir həyat yoldaşı axtarırdı ki, ondan dünyaya gələn uşaq şücaətli olsun. Qardaşı Əqil ərəb şücaətlilərindən olan Fatimə adlı bir qadını təklif etdi...

Şücaət Əli oğlu Abbasa ata-anasından keçmişdi.

2

Elə uşaqlıqdan Abbası çox sevirdi, onun əl-qolunu öpürdü və deyirdi: “Bir gün gələcək, Kərbəlada bu qollar bədəndən ayrılaçaq. Abbas da Hüseynimə fəda olacaq”. Elə də oldu.

3

İki qardaşın fikrini çekirdi. Hüseynin fikrini da-ha çox çekirdi. Vəsiyyət də etmişdi: "Abbas! Qar-dasına kömək ol!" O da qardaşının deyil, imamı-nın qayğısını çekirdi. Kərbəlada Hüseyndən əvvəl Abbas şəhid oldu. Abbas Hüseynin və onun öv-ladlarının qurbanı oldu.

4

Siffeyn döyüşü... Haradasa on üç yaşlarında olan bir gənc düşmən ordusundan dörd qardaşın dördünü də öldürdü. Üzündə örtüyü vardi, buna görə də tanınmırıldı. Elə ki, onların atası Əbüş-Şəşəni da öldürdü, üzünü açdı. Əli oğlu Abbas idi.

5

Üzü nurlu, qəd-qaməti yerində. Üz-gözündən heybətlilik yağırdı. Ata minəndə ayaqları yerə çatırdı. Ona “Bəni-haşimin ayı” deyirdilər.

6

Dilindən Allah zikri düşmürdü. Alnı uzun səc-dələr etməkdən qabar bağlamışdı. Şücaətdə dillər əzbəri idi. Kərbəlada gözü daim Hüseyn ailəsinin xeymələrinə dikilmişdi. Aşura günü günortadan sonra qolları bədəndən ayrıldı, bədəni oxlarla doldu. Hətta ox o mübarək gözlərə də sancılmışdı...

Suyun gətirilməsi onun öhdəsində idi. Məhərəm ayının yeddinci günü düşmənlər suyu Hüseynin, uşaqların, qadınların və səhabələrinin üzünə bağladıqları vaxt otuz atlı ilə Fərat çayına getmişdi. Abbas və Nafe düşmənlərin həmlələrini dəf edir, qalanları tuluqları doldururdular.

8

Düşmən onun amanda qalmağı üçün məktub gətirmişdi. Şümr: "Bacım oğlanları amandadır!" – demişdi. Şümrün Abbasın anası Ümmül-bəninə qohumluğu çatırdı. Ümmül-bəninin oğlanları cavab vermədilər. Ancaq Hüseyn dedi:

– Fasiq də olsa, cavabını verin!

Abbas qalxdı:

– Allah sənə də, sənin amannamənə də lənət etsin! Bizə amannamə gətirirsən, ancaq Allah Rəsulunun oğlu amanda deyil?!

Şümr başlaşağı geri qayıtmışdı.

Hüseynin son gecəsi idi. Dedi: "Canım sənə qurban, Abbas! Düşməndən bu gecəni möhlət istə, namaz qılaq, minacat edək. Mən namaz qılmağı, Quran oxumağı, dua və istigfar etməyi çox sevirəm"... Həmin gecəni Allah ilə görüş sevinci içində namaz ilə, dua ilə, Quran oxumaqla, Allah-dan bağışlanması istəməklə keçirdilər, şəhidlik qüslü aldılar.

Hüseyn Abbasın, Abbas da Hüseynin arxa-da-yağı idi. Dəfələrlə ona: “canım sənə qurban!” – demişdi. Ancaq hər dəfə Abbasdan: “mənim ağam, mənim sərvərim!” – sözünü eşidirdi. Təkcə Hüseyni bircə dəfə “qardaş” – deyib səslədi. Onda da...

Daha dözə bilmirdi. Bəni-haşim nəslinin kişiləri bir-bir meydana gedib şəhid olmuşdular. Hüseynə kömək üçün kimsə qalmamışdı. Demişdi:

– Ürəyim dözmür, qala bilmirəm.

Hüseyn icazə vermirdi:

– Sən mənim qoşunumun bayraqdarısan.

Getmişdi. Ancaq döyük üçün yox, Hüseynin icazəsi ilə susuzluqdan ağlaşan uşaqları sakitləş-dirmək üçün su gətirməyə getmişdi. Olmadı, imkan vermədilər...

12

Çayı dörd min nəfər qoruyurdu. Heç kimə Hüseyn ailəsinə su aparmaq icazəsi verilmirdi. Tək idi. Mühasirəni yarib özünü çaya çatdırıldı. Su ilə dolu tuluqla xeymələrə tərəf qayitmağa başladı. Ancaq...

Tələyə düşdü. Namərd düşmən arxadan həmlə etdi. Supaylayan Abbasın qolu yanına düşdü. Su yerə töküldü. Gözləri qan ilə doldu. Xeymələrə çata bilmədi. Nə özü çatdı, nə su, nə də dəlmədesik su tuluğu...

İndi də uşaqların “su, su” – səsi eşidilir. Ancaq Səkinə ayrı şey deyirdi: “Kaş, əmim meydana getməyəydi”.

Nə qədər ki tuluqda su var idi, qolsuz vəziyyətdə də “Saqi” (supaylayan) idi – uşaqlara sugəti-rən: körpələrə, Rüqəyyəyə, Səkinəyə, Ələsgərə – dodaqları çatlamış, gözləri yolda qalan uşaqlara!

Ox tuluğa sancılanda, daha dayandı, hərəkət edə bilmədi. Geri qayıtmaga üzü yox idi. Dəmir əmud başına zərblə dəyəndə atdan yerə düşdü və aram oldu. Yaxşı oldu ki, susuz vəziyyətdə qayıda bilmədi. Hüseyni səslədi. Ancaq həmişə olduğu kimi yox. Ömründə bircə dəfə belə dedi: “Qardaş, qardaşının köməyinə çat!”

Hüseyn tez qardaşının yanına tələsdi. Ona çatana kimi iki dəfə dayandı. Yerdən nə isə götürür, öpür, gözünə qoyurdu. Sanki, Quran ayəsi idi. Gəlib başı üstünə yetişdikdə, hönkürə-hönkürə ağladı. Abbasın bədəndə qolları yox idi. Gözləri də qan ilə dolmuşdu. Can verirdi. Hüseyn də can verirdi: “İndi belim sindi, çarəm tükəndi...”

Başı qardaşının dizləri üstündə idi. Vəsiyyət etdi. Qardaşından istədi ki, gözlərindəki qanı təmizləsin ki, son dəfə onu görsün. Hüseynin qəlbini odladı. Abbas: “Nə qədər ki sağam, məni xeymələrə aparma. Axı Səkinəyə, uşaqlara su aparmağı söz vermişdim.” – demişdi...

16

Bayrağın təkcə ağacı salamat qalmışdı, özü cırıq-cırıq, didik-didik olmuşdu. Nə qədər ki sağ idi, bayraq bayraqdarın əlindən yerə düşməmişdi. Qarət olunmuş malları kafir xəlifənin yanına apardıqda, cırıq-cırıq olmuş bayrağın nə olduğunu soruşdu. Dedilər: “Abbasın bayrağıdır”. Dedi: “Qardaşın qardaşa vəfadارlığı budur!”

Onun vəfadarlığına o kafir də qibtə edirdi...

Bəşir Mədinəyə gəldi. Tez camaata karvanının geldiyini xəbər vermək istəyirdi. Ümmül-bənini – Abbasın anasını gördü. Ona dedi: “Abbasını öldürdülər. Oğlanlarının hamısını öldürdülər”.

Ancaq hər xəbərdən sonra o, bircə şey sorusunu: “Hüseyndən nə xəbər var? Mən və bu günü altında nə varsa, Hüseynə qurban olsun!”

Elə ki, Hüseynin öldürülmə xəbərini eşitdi, təqəti kəsildi, qəlbi parça-parça oldu...

18

Allaha və Onun yer üzündəki rəhbərlərinə səmimi və qeyd-şərtsiz itaəti nəticəsində böyük mənəvi dərəcələrə yetişmişdi. Allahın Öz kitabında məsumluğunu xəbər verdiyi Hüseyn ibn Əli, ona “canım sənə qurban!” – deyirdi. Hüseyn kimi ilahi rəhbər, yalnız Allahın razı olduğu şəxs barəsində belə söz deyə bilərdi.

Öz rəşadətli ölümü ilə Əhli-beytin gözünün nuru oldu. Sonrakı imamlar daim onu yüksək ifadələrlə öyəcəkdir. Bir ziyarətnamədə imam ona belə xitab edir: Salam olsun sənə, ey saleh bəndə!” Bu ifadə Qurani-kərimdə ilahi rəhbərlər və seçilmiş insanlarla bağlı işlənən ifadədir.

Ey Allahın əqidə, əməl və əxlaqda saleh bəndəsi!

Peygəmbər qəmli olanda Əliyə baxırdı, güc tapırdı. Əli qəmli olanda Fatiməyə baxır, güc tapırdı. Kərbəlada Hüseynin ürəyi sıxılan vaxt isə Abbas onun qəlbini isındırırdı.

“Ey Hüseynin üzündən qəmləri silən!”

